

РЕШЕНИЕ

№ 1529

гр. София, 26.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Велина Пейчинова Въззивно гражданско дело
№ 20211100514735 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение №20160538 от 20.07.2021г., постановено по гр.дело №57639/2020г. по описа на СРС, III Г.О., 145-ти състав, е осъдена „Ф.М.” ЕООД, с ЕИК ****, да заплати на А. В. В., с ЕГН *****, на основание [чл.128, т.2 КТ](#) сумата от 14754.52 лв., представляваща незаплатени нетни трудови възнаграждения за периода от 09.10.2018г. до 31.12.2019г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба /20.11.2020г./ до окончателното изплащане; на основание чл.245, ал.2 КТ вр. чл.86 ЗЗД сумата от 2088.91 лв., представляваща сбор от обезщетенията за забавено плащане върху претенциите за трудови възнаграждения за периода от 26.11.2018г. до 19.11.2020г.; на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 930.94 лв., разноси по делото. С решението е осъдена „Ф.М.” ЕООД, с ЕИК ****, да заплати по сметка на Софийски районен съд, на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 733.74 лв. за държавна такса и депозит за вещо лице по предявените уважени икове. С решението е изменено определение №20059706 от 06.03.2021г., постановено по гр.д. №57639/2020г. по описа на СРС, III Г.О., 145-ти състав, като е осъден А. В. В., с ЕГН *****, да заплати на „Ф.М.” ЕООД, с ЕИК ****, на основание чл.78, ал.4 ГПК сумата от допълнително още 269.06 лв., представляваща разноси по делото за адвокатско възнаграждение, изчислени съразмерно с прекратената част от предявените икове.

Постъпила е въззивна жалба от ответника - „Ф.М.” ЕООД, с ЕИК ****, чрез пълномощник адв.В. Й., с която се обжалва решение №20160538 от 20.07.2021г., постановено по гр.дело №57639/2020г. по описа на СРС, III Г.О., 145-ти състав, с което са уважени предявените икове с правно основание чл.128, т.2 от КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД, както и са присъдени в тежест на ответника разноси. Инвокирани са доводи за

неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено в противоречие на материалния закон и при неправилен анализ на събраните по делото доказателства. Поддържа се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че от събраните по делото доказателства се установява факта, че през исковия период ищецът е полагал труд и е изпълнявал трудовите си задължения, съгласно длъжностната характеристика за длъжността „търговски представител“, на която е бил назначен. Твърди се, че по делото ищецът не е ангажирал нито едно убедително доказателство, че е изпълнявал трудовите си задължения – сочи се, че през исковия период ищецът не е направил нито едно предложение пред прекия си ръководител за промяна на работата с клиенти, не е представил нито една отчетна форма за дейността му пред бранд мениджъра му, не е представил пред прекия си ръководител нито един ежедневен отчет за дейността си и не е взел участие в нито един семинар за обучение. Поддържа се, че неправилен е изводът на първоинстанционния съд, че начисляването на трудово възнаграждение за пълен отработен месец във ведомостите за заплати от страна на ответника и подаване на тази информация пред НАП представлява извънсъдебно признание на неизгоден за работодателя факт относно изпълнение на трудови задължения на ищеца. Излага се, че изводът на СРС за престиране на работна сила от страна на ищеца по сключения трудов договор не може да се основава само на факта, че работодателят е начислявал трудово възнаграждение на ищеца във ведомостите за заплати и е подавал тази информация ежемесечно в НАП, а следва да се вземат предвид всички останали събрани по делото доказателства – показания на разпитаните свидетели, както и дадените от ищеца обяснение по реда на чл.176 от ГПК, от които се установява, че ищецът не е спазвал определеното работно време, съгласно уговореното в трудовия договор и не е извършвал дейности, присъщи за изпълняваната от него длъжност, съгласно длъжностната характеристика. Поддържа се, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че е преклудирано и не е обсъдил релевираното в хода на устните състезания възражение за нищожност на сключения между страните трудов договор поради това че е привиден, който факт се потвърждава от обстоятелството, че действителната уговорка между страните е била ответникът да внася в срок осигурителните вноски на ищеца, без същия да получава трудово възнаграждение. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да отхвърли предявените искове. Претендира присъждане на разноски, направени пред двете съдебни инстанции. Представя списък по чл.80 от ГПК.

Въззиваемата страна - А. В. В., с ЕГН *****, чрез пълномощник адв.С. Б., депозира писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на постъпилата въззивна жалба. Излага се, че при постановяване на обжалваното решение първоинстанционният съд се е съобразил и анализирал релевантните за спора факти и доказателства, приложил е правилно материалния и процесуалния закон, като е обосновал законосъобразен извод за основателност на заявените искови претенции. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски, направени пред настоящата инстанция. Представя списък по чл.80 от ГПК. Прави възражение по реда на чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност досежно претендираните от въззивника разноски за платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Предявени са от А. В. В., с ЕГН *****, срещу „Ф.М.” ЕООД, с ЕИК ****, при условията на обективно съединяване искове с правно основание чл.128, т.2 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266, ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

В случая не спорно между страните и от доказателствата по делото се установява, че са обвързани от трудово правоотношение на основание сключен между тях трудов договор №7/08.10.2018г., съгласно който ищецът се задължава да постъпи на работа на 09.10.2018г. и да изпълнява длъжността "търговски представител", с уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1289 лв. /чл.4 от договора/, което работодателят поема задължението да изплаща за всеки календарен месец от 10-то число до 25-то число на следващия календарен месец /чл.6 от договора/.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционното съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за основателност на предявените при условията на обективно съединяване искове с правно основание чл.128, т.2 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност. Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за основателност на предявените искове и на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. Доводите в жалбата са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

По исковете с правно основание чл.128, т.2 от КТ:

В нормата на [чл.128 КТ](#) е установено по императивен начин основното задължение на работодателя да изплаща на работника (служителя) уговореното в

трудовия договор възнаграждение като насрещна престация за предоставената и използвана работна сила на служителя. При предявен иск по [чл.128 КТ](#) в тежест на работника (служителя) е да докаже, че претендираното от него неизплатено възнаграждение действително е било уговорено с работодателя, и че е престирирал реално уговорената работа, доколкото от тези положителни факти именно работникът черпи изгодни правни последици, а в тежест на работодателя е да докаже, че дължимото възнаграждение действително е било изплатено.

В конкретната хипотеза правилно и в съответствие със събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е приел, че за исковия период от време – 09.10.2018г. до 31.12.2019г., между страните е съществувало трудово правоотношение като ищецът е престирирал на ответника работната си сила, изпълнявайки длъжността "търговски представител", с уговорено основно трудово възнаграждение в размер на 1289 лв..

В случая спорният по делото въпрос, пренесен и във въззивното производство, е дали се дължат на ищеца трудовите възнаграждения за исковия период, доколкото ответникът навежда възражения, че ищецът не е престирирал труд през процесния период.

В константната практика на ВКС се приема, че трудовият договор е особен вид възмезден договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него - от страна на работника/служителя - предоставяне на работодателя на работната си сила, а от страна на работодателя - заплащане на трудово възнаграждение, представляващо цената на работната сила /в този смисъл решение №171 от 10.07.2013г., постановено по гр.д.№843/2012г. по описа на ВКС, IV Г.О., Г.К., постановено по реда на [чл.290 ГПК](#)/. Работникът/служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил, и то точно и добросъвестно, съобразно предвиденото в [чл.124](#) и [чл.125 КТ](#), като работодателят му дължи уговореното трудово възнаграждение за извършената работа /[чл.128 от КТ](#)/. При непрестиране на работната сила право на трудово възнаграждение съществува само в случаите, когато това не се дължи на виновно поведение на работника/служителя, а именно: при неизпълнение на трудовите норми /[чл.266, ал.1 КТ](#)/, при престой и производствена необходимост /[чл.267 КТ](#)/, при производство на некачествена продукция /[чл.268, ал.3 КТ](#)/ . На следващо място въззивният съд намира да посочи, че лошото изпълнение на трудовите задължения от работника, или непълното им изпълнение -изпълнение само на част от задълженията, включени в трудовата функция на работника, няма за последица недължимост на уговореното между страните трудово възнаграждение. Трудово възнаграждение се дължи в уговорения размер, като за работодателя е налице правната възможност да ангажира във връзка с неточното изпълнение на трудовия договор от работника дисциплинарната отговорност на последния, включително като го уволни дисциплинарно.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства не се установяват твърденията на въззивника-работодател, че ищецът през исковия период не е изпълнявал трудовите си задължения съгласно предвиденото в длъжностната характеристика за заеманата от него длъжност. Противно на поддържаното от въззивника-ответник по делото при доказателствена тежест за ищеца са ангажирани доказателства, от които по несъмнен начин се обосновава извода, че ищецът през исковия период е престирирал своята работна сила на ответника. До този извод въззивният съд достига след съвкупна преценка на всички събрани по делото доказателства. От показанията на свидетеля Д.П.К., управител на дружеството, което

извършва счетоводното обслужване на ответното дружество, се установява, че при посещенията си във фабрика „М.“, които са обикновено един път в месеца и когато го повикат, т.е. не много чести, е срещал ищеца, виждал го е в общото помещение на фабриката. Свидетелят сочи, че е изисквал от ищеца да му представя по имейл различни по вид документи - справки, свързани с определен клиент на ответника, митнически декларации, които са му били необходими във връзка със счетоводното обслужване на дружеството. В същия смисъл е заявеното и от свидетеля П.В.П., който е управител на производствената фирма, чийто собственик е фабрика “М.” ЕООД, който посочва пред съда, че е виждал ищеца в работно време на другите служители, един два пъти седмично за час примерно. Следва да се отбележи факта, че показанията на разпитаните свидетели кореспондират на приетите по делото писмени доказателства - кореспонденция по имейл между ищеца и управителя на дружеството-работодател и управителя на дружеството, което извършва счетоводното обслужване на ответника, които макар и частни свидетелстващи документи, удостоверяващи изгодни за страната, която ги представя факти, доколкото тяхното съдържание не се опровергава от останалите събрани по делото доказателства, следва да се ползват с доказателствена сила по отношение на удостоверените в тях факти и обстоятелства. Следователно след преценка на доказателствата по делото се налага извода, че работната сила на ищеца е била на разположение на работодателя и той я е използвал или е могъл да я използва за изпълнение на работата, за която е било учредено трудовото правоотношение. Само за пълнота съдът намира да посочи, че обстоятелството дали ищецът е спазвал работно време е ирелевантно относно извода, че през исковия период е полагал труд, съобразно уговореното в сключения трудов договор. Неспазването на работно време е основание работодателят да приеме, че работникът с поведението си нарушава трудовата дисциплина и съответно да проведе процедура за налагане на дисциплинарна отговорност, но не може да рефлектира върху извода, че ищецът не е престира своята работна сила на ответника. На следващо място за установяване на факта, че ищецът е полагал труд при ответника през исковия период следва да се отчете и обстоятелството, че по делото е установено по несъмнен начин – прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, че работодателят е начислявал на ищеца трудово възнаграждение за пълен отработен месец във ведомостите за заплати и е подавал тази информация в НАП и съответно е заплащал необходимите за това осигуровки, данъци и други удържки. След като работодателят счетоводно е отразявал ежемесечно дължимото на ищеца трудово възнаграждение и е заплащал на ищеца всички дължими осигуровки и данъци, то този факт следва да се приеме, че представлява извънсъдебно признание на обстоятелството, че през процесния период ищецът е полагал труд и съответно има право на неговото заплащане.

При така установеното по делото и противно на твърденията във въззивната жалба се налага извода, че за ответника като работодател предвид двустранния и възмезден характер на трудовото правоотношение ([чл.242 КТ](#)) е възникнало основното задължение по [чл.128 КТ](#) да заплаща месечно на ищеца в качеството му на служител уговореното трудово възнаграждение. Съобразно [чл.154, ал.1 ГПК](#) изцяло в тежест на ответника е да докаже, че е изпълнил задължението си за изплащане на процесните трудови възнаграждения за исковия период. В конкретния случай въззивната инстанция намира, че по делото не се установява, ответникът да е извършил плащания за дължимите трудови възнаграждения в полза на ищеца по законоустановените за това начини по [чл.270, ал.3 от КТ](#) лично на работника по ведомост или срещу разписка, или по писмено искане на работника на влог в посочената от него банка. Нормата е императивна и съставлява една от гаранциите за изплащането на трудовото

възнаграждение. Същевременно, тя въвежда писмената форма за доказване изпълнението на задължението на работодателя. Във всички случаи заплащането на работната заплата следва да се документира по надлежния ред, поради което и на основание [чл.164, ал.1, т.3 и т.4 ГПК](#) свидетелски показания за установяване на това обстоятелство са недопустими. В случая доказателства за заплащането на претендираната сума не са ангажирани. В тази насока са и изводите на съдебния експерт в приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, в която е посочено изрично, че при проверка в счетоводството на ответното дружество не се съдържат доказателства за изплащане на начисленото за исковия период трудово възнаграждение на ищеца, поради което при приложение на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, правилни са изводите на СРС, че предявените искове за заплащане на месечни трудови възнаграждения са основателни в предявените размери, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда. Заявените с въззивната жалба общи възражения срещу обоснования извод на решаващия съд, че е налице основание за ангажиране отговорността на работодателя да заплати на ищеца дължимото му трудово възнаграждение за исковия период съдът намира, че не сочат необоснованост на решението и като отчита че не са подкрепени от събрани по делото доказателства, приема за неоснователни.

На следващо място настоящият съд счита, че правилно първоинстанционният съд не е обсъдил релевиращия от ответника довод за нищожност на сключения между страните трудов договор поради това, че е привиден, тъй като е приел, че е преклудирал. Оспорването на трудовия договор като нищожен е направено след срока по чл.131 във вр. с чл.133 от ГПК и като такова се явява преклудирано, с оглед на което първоинстанционният съд правилно не го е обсъдил в мотивите на обжалвания съдебен акт.

По горните аргументи въззивният съд счита, че са налице основанията в закона за ангажиране отговорността на ответника-работодател да заплати на ищеца сумата от 14754.52 лв., представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение за периода от 09.10.2018г. до 31.12.2019г., ведно със законната лихва, считано от 20.11.2020г. /дата на подаване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане. Първостепенният съд е достигнал до същия правен извод и правилно е уважил предявените искове с правно основание чл.128, т.2 от КТ.

По исковите с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД:

Във въззивната жалба не се съдържат конкретни оплаквания досежно порочността на съдебен акт в частта на присъдена мораторна лихва върху главниците за трудово възнаграждение, предвид на което съдът споделя мотивите на първоинстанционния съд и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях като счита, че решението в частта относно присъдената мораторна лихва е законосъобразно, постановено при правилно приложение на материалния закон, няма допуснати процесуални нарушения в хода на съдебното производство. Само за пълнота въззивният съд намира да посочи, че задължението по чл.128, т.2 КТ е срочно и следователно с настъпването на падежа му всеки месец при неизпълнението му работодателят изпада в забава по смисъла на чл.84, ал.1 ЗЗД. Съгласно [чл.270, ал.2 КТ](#) трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. В случая в подписания между страните трудов договор №7/08.10.2018г. се съдържа изрична уговорка между тях, че работодателят поема задължението да изплаща уговорено основно трудово

възнаграждение за всеки календарен месец от 10-то число до 25-то число на следващия календарен месец /чл.6 от договора/. Следователно дължимото трудово възнаграждение за всеки месец е станало изискуемо и работодателят е изпаднал в забава за изплащането му, считано от 26-то число на всеки следващ календарен месец. По тези съображения въззивният съд намира, че правилно е прието от СРС с оглед акцесорния характер на претенцията за обезщетение за забава върху задължението за заплащане на главница и предвид установеното по отношение на главното вземане, че основателна се явява и претенцията за дължимата мораторна лихва, като относно размера, за който е уважена е кредитирал приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, която е обективна и компетентно изготвена, неоспорена от страните в хода на съдебното производство. Първоинстанционният съд правилно е уважил предявените иски с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД.

С оглед на изложените съображения и поради съвпадение на крайните изводи на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд обжалваното решение, в т.ч. и в частта на разноските, изчислени съобразно изхода от спора, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

С оглед изхода от правния спор пред настоящата съдебна инстанция право на разноски има въззиваемата страна – ищец, на който следва да се присъди на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 930.00 лв., реално сторени разноски за платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Воден от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Г.О., III-В състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20160538 от 20.07.2021г., постановено по гр.дело №57639/2020г. по описа на СРС, III Г.О., 145-ти състав.

ОСЪЖДА „Ф.М.” ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: град София, ж.к.“****”; да заплати на А. В. В., с ЕГН *****, с адрес: град София, кв.“Драгалевци“, ул.“****”; на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 930.00 лв. /деветстотин и тридесет лева/, реално сторени разноски за платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от съобщението до страните, че е постановено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____